

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

V. C. Ioannis Davisii Ad Ssuperiorem Svam Maximi Tyrii Editionem
Praefatio. Lectori S.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

 V. C. IOANNIS DAVISII
 AD SUPERIOREM SVAM
 MAXIMI TYRII
 EDITIONEM
 P R A E F A T I O.
 L E C T O R I S.

ANTEQVAM, lector, euoluendis MAXIMI TYRII *Dissertationibus* manum admoueas, oculorum tuorum vsuram tantisper commoda, donec nonnulla praemoneam, quibus auctor ipse, quatenus licet, innotescat, simulque constet, quid in hac editione sit praestitum.

MAXIMVS TYRIVS philosophus erat Platonius, qui sub Antonino Pio Romam venit, institutionique postea, vt nonnullis videtur, Verissimi Caesaris praefectus est. Eandem urbem rursus adiit, imperante Commodo: Eusebius in *Chronico*: Ἀρριανὸς Φιλόσοφος Νικομηθεὺς ἐγνωρίζετο, ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΥΡΙΟΣ, Ἀπολλώνιος Στοικὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυθοπλίτης. Οὗτοι καὶ διδάσκαλοι Οὐρησιμῆς Καίσαρος γεγονάσιν^a. Ad quem locum ita Iof. Scaliger: *Maximus Tyrius tunc Romam primum venit, et dialéξεις suas composuit. Bis enim Romae fuit, et in priori profectioe dialéξεις illas edidit; unde vocat eas τὰς ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς πρώτης ἐπιδημίας dialéξεις*^b. De secundo eius adventu hoc modo Suidas: Μάξιμος, Τύριος Φιλόσοφος διέτριψε δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κομμόδου^c. Fatendum tamen est, si Hieronymum sequamur, nostrum inter praeceptores

^a Ad ann. MMCLXII, qui est Antonini Pii nonus.

^b In *Anim. Euseb.*

^c Voce Μάξιμος.

ceptores Verissimi Caesaris non esse numerandum; praedictum enim Eusebii locum sic vertit: *Arrianus philosophus Nicomediensis agnoscitur, et MAXIMVS TYRIVS. Apollonius Stoicus, natione Chalcidicus (lege cum Ioan. Ionsio Chalcedonius^d) et Basilides Scythopolitanus, philosophi illustres habentur, qui Verissimi quoque Caesaris praeceptores fuerunt^e. Si verba Caesariensis Episcopi interpretari aggressus est Hieronymus, manifesto erravit, vt statim agnoscent, qui Graece norunt: fin autem mutauit, prout solet^f, quia lapsus putauit Eusebium, res in medio est relinquenda; quoniam nobis non suppetant veterum monumenta, quibus liquere possit, vter veritatem attigerit.*

Nulla autem modo par est, vt ad eandem ἐποχὴν confugiamus, dum quaeritur, an Maximus noster Marci Antonini studiis olim praefuerit; quamuis viri longe doctissimi affirmare non dubitarint^g, eo quod philosophus imperator libro τῶν εἰς ἑαυτὸν primo Maximum quendam memorat^h, cuius monitu bene se gerere in rebus plurimis ad vitam pertinentibus didicerat. Sed Claudium Maximum intelligit; hic enim reuera Marcum docuitⁱ, et Stoicus erat, adeoque diuersus a Tyrio, qui totus est Platonicus: nam licet inter duas sectas in quibusdam conuenit, Taurus tamen philosophus, Maximorum nostrorum σύγχρονος, dixit, *Stoicam sectam et sibi, et Platonice esse incongruentem*; quam rem libro edito declarauit, vt testatur A. Gellius^k.

At hoc errore multo insignior est alter, in quem incidit vir doctus, Fredericus Morellus: ille enim in
Lemma-

^d De Script. hist. phil. L. III. pellus in H. E. Cent. II. alii que.

^e 9.

^b § 15.

^e In Verson. Chron. Euseb.

ⁱ Vid. Iulii Capitolini Vit.

^f Vid. Praefat. in Chron.

Marci c. 3. et Gatakerum in laudatam Anton. locum.

^g Ios. Scaliger in Anim. Eu-

^k Noct. Attic. Lib. XII. cap. 5.

seb. ad ann. MMCLXII. Iac. Ca-

Tom. I.

b

Lemmatibus, quae addidit Libanii *Orationibus*, eundem fecit Maximum, Iuliani praeceptorem, ac nostrum Tyrium ^l. Nam praeterquam quod immanem ἀναχρονισμόν hac in re commisit (ab exitu enim Antonini Pii, sub quo floruit noster, ad principatum Iuliani CC. annorum fluxerat spatium) τῆ παραβάτῃ magistro patria non erat Tyrus, sed, si Suidae fides ^m, aut Epirus, aut Byzantium. Socrates autem tradidit eum fuisse Ephesium, quem postea ὡς μαγανείας ποιῶντα ὁ βασιλεὺς Οὐαλεντιανὸς ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσεν ⁿ, id est, interprete Hen. Valesio, *tanquam artes magicas exercentem imperator Valentinianus interfici iussit*.

Cum nondum inuenta esset nobilissima artium mechanicarum typographia, ob paucitatem exemplarium plures quidem scriptores, quorum frequentia sunt apud veteres elogia, profus interciderunt; nobis autem adhuc supersunt alii, de quibus aequales aut supiores nullam poene mentionem fecere. Tales sunt Phaedrus, Q Curtius, Athenagoras, et Marius Mercator ^o. In hunc etiam censum venit noster, ac proinde mirandum non est, si tam pauca de eius vita rebusque gestis nobis sint comperta. Hoc veterum silentium animo veluti praesagiens, luculentissimum sui praeconium *Dissertationi xxxvii* intexuit ^p. Sed si hanc, quae ipsi minus decora est, personam non egisset; eum posteris satis superque commendatum redderent accuratissimae *Dissertationes*, in quibus acutum ingenium, summa dicendi facultas, et eruditio haud vulgaris elucet. Hercle si

Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci q,
omnium suffragiis noster praestantissimus scriptor est habent-

^l Vid. Tom. II. Orat. IV. p. 175. et Orat. VII. p. 218.

^m In voce.

ⁿ Hist. eccles. Lib. III. cap. I.

^o Vid. Ioan. Clerici *Art. crit.* p. 111. S. 2. c. 111. §. 15.

^p Pag. 386. In hac edit. p. 73.

^q Horatius *Art. Poet.* v. 343.

habendus; non enim temere quemquam reperias, qui vel iucundiora vel vtiliora memoriae tradidit.

Nisi falsum sit *Lemma*, quod *Dissertationibus* praefigitur, omnes sunt habitae, cum auctor primum Romam aduenit. Mihi quidem causae sat graues subesse videntur, cur hac de re dubitemus; immo, ni me decipit ratio, earum saltem vna in Graecia certo fuit habita. Colligi hoc potest ex *Dissertatione* xxxvii, in qua ita loquitur noster: εἰ γὰρ, ὦ θεοὶ, ἐμῶν θεατῶν γένοιτό τις ἀγωνιστὴς ἐμοὶ, ἐπὶ ταυτησί τῆς ἐδρας συγκοιμέμιος καὶ συμπονών, ἐγὼ τότε εὐδοκίμως σεΦανῆμαι, τότε κηρύττομαι ἐν τοῖς ΠΑΝΕΛΛΗΣΙΝ. Metaphora ducta est a ludis Graecorum publicis, in quibus postquam sententiam de victore tulerant iudices, is praeconum voce renunciabatur; vt populus e tota Graecia collectus sciret, cui palma esset debita. Manifestum igitur est, si non in Graecia, sed Romae fuerit noster, cum haec verba faceret, eum non ἐν τοῖς Πανέλλησι, sed ἐν τοῖς Ῥωμαίοις fuisse praedicandum. Et sane, ne quid dissimulem, Graecia diutius quam Roma Maximum videtur cepisse; quod in vnaquaque fere *Dissertatione* summam rerum Graecarum ostendat peritiam, cum res Romanas calluisse nullo indicio constet: certe, quoad memini, ad eorum historiam ne semel quidem respexit. Accedit, quod testatur Dan. Heinsius ipsis *Dissertationibus* in codice manu exarato hoc *Lemma* praemitti, Μαξίμω Τυρίω Πλατωνικῶ Φιλοσόφω τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ διαλέξεων τῆς πρώτης ἐπιδημίας: post *Dissertationem* autem quintam in margine annotatum esse, Μαξίμω Τυρίω Φιλοσοφόμενα, quae nota in fine libri iterum occurrit; adeo vt, si fidem manuscripti regii sequamur, quinque priores tantum *Dissertationes* primo Romam aduentu habuerit, reliquae autem nulla loci nota sint signatae.

b 2

Quoniam

r Pag. 384. In hac edit. p. 71.

Quoniam vero ordo, quem in isto exemplari obtinent *Dissertationes*, alius omnino est ab eo, quem prae se ferunt editiones; rem non ingrati me facturum existimaui, si *Lemmata* eadem, qua ibi extant, serie hic adiicerem ^s.

MAXIMUM TYRIVM e Graecia in Italiam primus asportavit Ianus Lascaris, et ad Laurentium Medicen dono misit exemplar illud, e quo nostrum Latine edidit Cosmus Paccius, Archiepiscopus Florentinus ^t. Posthaec anno MDLVII sua, hoc est, Graeca veste indutus prodiit, cura Henr. Stephani; qui praecipue quidem secutus est Arnoldi Arlenii codicem ^u, interdum tamen in consilium adhibuit eum, quem cum eo communicavit Ioannes Stracelius. Post magnum illum virum has dissertationes edendas suscepit Dan. Heinsius ^x, instructus Sixti Arcerii excerptis et manuscripto, quem e bibliotheca regis Galliarum ei misit H. Casaubonus. Cum autem Cosmi Paccii interpretatio innumeris mendis scateret, novam adornavit versionem, quam aliquoties emendatam hic repraesentavi. In Graeco, ut vocant, *textu* H. Stephanum secutus est; sed in *Adnotationibus* memorat varias lectiones, quas codices, quibus usus est, exhibuerunt. Has in nostram editionem translulimus, adeo ut, cum manuscriptum regium aut excerpta Arceriana subinde laudemus, fide stemus Dan. Heinsii; codicis vero Florentini lectionem e Paccii versione non raro collegimus.

Nemo qui antiquissimos et optimae notae manuscriptos vel obiter inspexit, nescire potest, eos plurimis corruptelis esse vitiatos; ideoque ut legerentur veteres

^s Cum is sit ordo, qui in hac altera editione observatus fuit, ne bis exhibere necesse esset, omisimus hic, ubi vir clariss. inseruerat, et ad calcem tantum praefationis posuimus. I. W.

^t Vid. Pet. Pacci *Praef.* fratris versionem praemissam, et H. Stephani *Epist. Nunc. ad Arnoldum Arlenium*.

^u H. Steph. *ibid.*

^x Vid. eius *Praef. ad Not.*

res, suppetiae ex ingenio erant ferendae: hinc factum, ut inter alios nostrum in scriptis emendarint viri eruditi, quorum coniecturas, addito semper auctoris nomine, notata imae paginae subiecta exhibent; quin et non paucas emendationes a nobismet ipsis profectas immiscuimus. Ad reliquas notulas, quod attinet, eo praecipue spectant, ut historiam et dogmata philosophica, ad quae breuius interdum et obscurius respicit Maximus, lectori ante oculos ponant. In tumultuario hoc opere, si quid recte praestiti, gaudebo; sin minus, animi saltem me non poenitebit. Duos praeterea *Indices* adiecimus, quorum *primus* auctores a Maximo laudatos exhibet; sed cum noster sexcentis ad minimum vicibus Homerum vocet testem, numero territi ea solum loca indicauimus, ubi citationes a vulgatis istius poetae exemplaribus aliquantulum abeant. *Alter* res, quae in *Dissertationibus* occurrunt, memorabiliore continet. In animo erat aliquando his tertium addidisse, quo notarentur voces Graecae, quae rariores sunt. Postea vero consilium a nobis mutatum est, non sane quod magni laboris res esset, sed quoniam te, lector, his in rebus tuo, quam nostro, iudicio uti maluimus. Vale

Cantabr. IV. Idus Maias
MDCCLIII.

y At in secunda hac editione alteri subiectus est. I. W.